

NAKKISIILI

Olipa kerran vanha, kärttyinen mies. Niin kärttyinen, että hän oli ajanut tiuskimisellaan pois kaikki ystävänsä jo kauan sitten. Eräänä yksinäisenä syysiltana mies katsoi taivaalle, luuli lentokonetta tähdenlennoksi ja lausui ääneen toiveen:

– Olisipa minulla edes lemmikki.

Sitten hän meni keittiöön ja laittoi ruoaksi sen ainoan annoksen, jonka tiesi – jokaisen yksinäisen miehen bravuurin eli nakkisiilin. Eipä aikaa-kaan, kun valtava, siilin muotoinen lihamureke, johon oli survottu nakkeja piikeiksi ja lihapullat silmiksi, oli valmis.

Suloinen nakkisiili toi miehen hellät tunteet pintaan. Koska ”tähdenlento” näkyi edelleen taivaalla, hän silitti ja suukotti siiliä lausuen uudelleen toiveensa lemmikistä. Sitten hän tarttui peltiin ja alkoi kantaa nakkisiiliä uuniin paistumaan. Samalla yksi pieni yksinäinen kyynel vierähti hänen poskeltaan ja tipahti suoraan lihaisan nakkisiilin murekeotsalle.

Keittiön valot välkähtivät niin, että hetkeksi tuli pilkkopimeää ja sitten taas valoisa. Taianomainen tuulahdus puhalsi sisään suljetusta ikkunasta, ja enkelikuoro päästi jostain, vaikka matonraosta, kauniin, kimmeltävän ”AAAAAAAAAAAAAAAA”:n.

Nakkisiili heräsi eloon. Ilmeisesti isot lentokoneet, joissa on kaksi käytävää penkkirivien väleissä, toteuttavat toiveita.

Siili katsoi miestä:

– EI JUMANKEKKA MIKÄ TYYPPI! se huusi kauhuissaan.

Mies säikähti ja pudotti nakkisiilin melkein lattialle.

– S-se toimi... mies sönkötti innoissaan. – Si-sinä olet minun!

– Ja en muuten tasan oo, siili sanoi. – Äijä meinas laittaa mut uuniin hei!

– Tätä olen aina toivonut.

– Ai että voit laittaa meikän uuniin paistumaan? Sä et oo hyvä jäbä, nakkisiili totesi ja singahti karkuun kohti ulko-ovea.

Siili huomasi, että hänellä oli aikas todella vikkelät jalat, ja pienen kokonsa ansiosta hän pääsi helposti pujahtamaan ovenraosta rappukäytävän kautta kadulle. Nyt nakkisiili oli vihdoin turvassa ulkosalla.

Ja tässä välissä tulee tarinan opetus: ei kannata uskoa kaikkea, mitä lukee, eritoten tästä kirjasta, sillä nakkisiili EI TODELLAKAAN ollut turvassa ulkosalla. Hänen herkullinen tuoksunsa houkutteli paikalle uteliaan kulkukoiran. Koira lähestyi siiliä ja valutti kuolaa noroina molemmista suupielistään.

– Slurps, tarkoitan... Mikäs raukka poloinen se täällä värjöttelee? koira kysäisi tuttavallisesti.

– Meikä on vissiin tämmönen nakkisiili tai joku emmätiä. Taisin just vähän niinku syntyä, ja nyt pitäis mieltii kaikkii isoi juttui, niinku et kuka mä oon, miks mä oon ja mitä sitä tekis, mistä musasta mä tykkään, mikä on paras majoneesi ja...

– Oletko harkinnut uraa koiranruokana? Voin auttaa siinä, koira keskeytti ja haukkasi siilistä pari etummaista nakkia.

– MITÄ? siili sanoi aivan liian kovalla äänellä. Koira oli syönyt juuri ne nakit, jotka olivat siilin korvat. – SANOITKO JOTAIN?

OP

Päivän
Men

NAKKI-
keitto

– WIIW ETTÄ HAWUATKO OWWA KOIWANWUOKAA? koira vastasi kovemmalla äänellä ja mussutti vaikulta maistuvia nakkeja.

– MITÄ? PUHU KOVEMPAA!

Koira alkoi ärsyttää, ettei siili kuunnellut. Se mylvi niin kovaa kuin pienillä kulkukoiraelämän pieksemillä keuhkoillaan kykeni:

– HALUATKO OLLA KOIRANRUOKAA HÄH?

– MITÄ!?! siili karjui takaisin.

Se riitti koiralle. Mikään ei ole niin ikävää kuin jatkuva mitätöinti, sen tietää koirakin. Niinpä se otti ja lähti naama näkkärillä litomaan, pitäköön nakkinsa tuollainen tyyppi, joka ei vaivaudu yhtään kuuntelemaan. Siili hätääntyi ja huusi hänen peräänsä:

– Hei, mihin sä meet? Teinksmä jotain väärin? ANTEEKS! TUU TAKAS!

Mutta koira ei enää kuunnellut, sitä oli jo loukattu kyllyiksi. Siili jäi pari korvanakkia köyhempänä ihmettelemään maailmaa ja sen ääretöntä hiljaisuutta.

Juuri silloin eräs satumaisen rikas miljardööri lipui ohi limusiinissaan ja huusi megafoniin:

– Jos täällä jossain on elävä nakkisiili, niin ilmoittaudu minulle! Annan sinulle koko omaisuuteni!

Mutta sitä siili ei tietenkään kuullut ilman korvia, höh.

Vaan eivät siilin seikkailut tähän lopu! Nurkan takaa ilmestyi poika, joka etsi kuumeisesti jotain. Hän pälyili ympärilleen ja huomasi pian nakkisiilin. Poika huudahti: – Siinähan sinä olet! Olet vaarassa, ja sinun olisi parasta tulla minun mukaani.

– MITÄ? Miksi kaikki puhuvat niin hiljaa? nakkisiili ihmetteli.

Poika huomasi siilin puuttuvat korvanakit, kaivoi taskustaan kynän ja paperia ja kirjoitti: ”Olet suuressa vaarassa. Tule mukaani, niin vien sinut turvaan.”

Siili luki lapun ja mietti hetken, missä ihmeen välissä oli oikein ehtinyt oppia lukemaan. Poika ei kuitenkaan aikaillut, vaan sujautti nakkisiilin reppuunsa ja lähti pinkomaan kohti kotia.

Kun poika saapui pienen talon luo, hän paineli ovesta sisään ja suoraan keittiöön. Siellä hän nosti siilin varovaisesti keittiön pöydälle ja avasi jääkaapin. Poika etsiskeli hyllyiltä jotain ja läimäytti pian oven kiinni päätäväisesti. Sitten hän lähestyi siiliä nakkipaketti kädessään.

– Parhaita bratwursteja, mitä rahalla saa, poika myhäili ja survaisi kaksi saksalaista herkkunakkia siilin uusiksi korviksi.

Siili alkoi kuulla. Eikä ihan vaan tavallisesti, niin kuin ennen, ei tosiaankaan. Uudet supernakit antoivat sille superkuulon. Siili kuuli kaiken.

Ja kun sanon kaiken, tarkoitan todellakin kaiken. Siili kuuli pölyhiukkasten törmäilevän ilmassa, erään mummelin päästämässä lähes äänettämiä pieruja naapurikaupungissa ja alkuräjähdyksen aiheuttaman taustasäteilyn. Siili kuuli, miten ruohikko kasvoi pojan talon pihassa ja miten lattialautojen välissä hämähäkkiäiti valitti lapsilleen, ettei puoliksi syötyjä kärpäsiä saa jättää keskelle seittiä.

Ajatuksia siili ei kuullut, se olisi epäuskottavaa.

- Toimiiko korvat? poika kysyi.
 - Tuota, yhh... juu, siili sopersi ja kuunteli kaikkeuden kakofoniaa.
 - Vaikka toin sinut tänne, olet silti vaaras...
 - SHHHT! Oo hetki hiljaa, siili sanoi ja hörästi korviaan ikkunan suuntaan. – Meitsin pitää ehkä nyt lähtee, sillä kuulin just aika mielenkiintoisen jutun...
 - Ei kannata uskoa kaikkea, mitä kuulee.
 - Mitä? Miksei? siili ihmetteli.
 - Tule niin näytän sinulle, poika totesi ja viittilöi siilin mukaansa.

Siili seurasi poikaa ovelle, jonka takaa kuului piipitystä ja kymmenien nakkijalkojen pelokasta tutinaa. Poika lennätti oven selälleen ja sanoi:

- Et ole ensimmäinen.
 - Mitä ihmettä? siili äimisteli.
- Pojan kodin viihtyisä ja valoisa olohuone oli pullollaan eläviä nakkisiilejä, jotka kaikki säikähtivät kuollakseen, kun ovi avautui.
- Tu..tuliko nyt se **valittu**? joku siileistä piipitti.
 - Ai meikä vai? nakkis ihmetteli. – Valittu mihin? Miks näitä on näin monta, häh?
 - On ennustettu, että jonain päivänä yksi teistä, **valittu**, on pelastava kaikki nakkisiilit siltä voimalta, joka uhkaa teitä! poika selitti. – Sillä papalla, joka teidät leipoo, on tosi huono muisti. Se tekee saman ruuan joka sunnuntai, ja aina se herää eloon. Sitten pappa unohtaa koko jutun, ja seuraavalla viikolla kaikki toistuu uudestaan.
 - Okei, no meitsi ei oo se valittu, eli morjenttes vaan! siili sanoi ja otti jalat alleen.
 - ÄLÄ MENE! poika huusi. – En vielä kertonut siitä vaarasta, odota!

Pojan varoitukset olivat yhtä tyhjän kanssa, eikä siiliä kukaan saanut tälläkään

kertaa kiinni. Se oli liian nopea ja kaiken lisäksi se oli kuullut miljardöörin tarjouksen ja oli matkalla lunastamaan satumaisia rikkauksiaan.

Siili viipotti läpi kaupungin ja kuuli matkalla kaikenlaista: sähköpostien viuhunan osoitteesta toiseen ja ohikulkijoiden korvamadot, maan alla elävät kurttunaamat juonimassa maailmanvalloitusta ja koiran, joka murahteli vihaisesti, ettei nykyään kukaan viitsi yhtään kuunnella.

Vihdoin siili sai limusiinin näköpiiriinsä ja hihkasi.

– MEITSI ON TÄÄLLÄ HEI!

– Mikä onni! miljardööri myhäili. – Hyppää kyytiin vaan.

Siili kapusi limusiinin takapenkille.

– Sinulle on tuossa oma paikka, miljardööri ohjasi.

– Meitsi ei oo ennen ollutkaan limusiinissa, näyttääks istuimet aina tollee niinku häkiltä?

– Ilman muuta, peremmälle vain!

Silli istahti häkkiin ja miljardööri lukitsi häkin oven.

– Kiitos että teit tästä helppoa! Minun nimeni on muuten Jesse.

– Ei midist, ja mä oon tämmönen nakkisiili, siili sanoi. – Voisitsä hei niinku avata hetkeks ikkunan, täs kohtaa mun pitää tietsä huutaa yks juttu, nopee vaan.

– Ilman muuta, Jesse sanoi ja avasi takapenkin ikkunan.

Siili käänsi päätään kohti ikkunaa:

– Sori siitä! Meitsi ei silloin oikeesti kuullu mitään, ku jäbä vei mun korvat! siili huusi ikkunasta.

– Mikäs juttu se oli? Jesse ihmetteli.

- Yks vanha riita, siili kohautti olkapäitään.

Limusiini kaarsi miljardöörin hulppean kartanon pihaan. Miljardööri oli niin ystävällinen, että kantoi siilin sisään lukitussa häkissä.

- Kiitti hei, en oikee ois jaksanu enää kävellä, siili sanoi. - Mut miks me ollaan tääl keittiös? Mä haluisin nähä tän kämpän kokonaan, ku tää on nyt kai sit meitsin!

- No katsos, Jesse sanoi ja laittoi uunin päälle. - Tässä on nyt sellainen pieni muutos tullut suunnitelmiin, että aionkin syödä sinut.

- Hei, ei oo kivaa! Miks muka?

- Kun ihmisellä on niin paljon rahaa, että voi ostaa kaiken mitä haluaa, sitä alkaa haluta sellaisia asioita, joita ei voi ostaa, Jesse sanoi.

- Niinku vaikka rakkautta tai semmosta? siili ihmetteli.

– Ei tietenkään! Jesse tuhahti. – Kaikki rakastavat miljardöörejä. Minä haluan elämäni tavoitteita ja jännitystä. Niinpä vuosikymmen sitten päätin, että minusta tulee ensimmäinen mies, joka on maistanut maailman kaikkia eläimiä!

– Hei, tää ei nyt oikeesti oo kauheen fresh, siili sanoi.

– Sain tavoitteeni valmiiksi pari vuotta sitten, mutta harmikseni huomasin, että uusia lajeja putkahtelee sieltä täältä. Niinpä päätin uuden tavoitteen! Aina kun jostain löytyy uusi laji, **minun on oltava ensimmäinen, joka maistaa sitä! MUAHAHAHAHAHA!**

– Okei, siili sanoi hämmentävän tyynesti.

Siili ei pelännyt lainkaan, sillä se kuuli jotain, mitä miljardööri ei. Ja se jokin oli kovaa vauhtia nelistämässä pelastamaan päivää. Ei aikaakaan, kun kartanon ovi lävähti auki ja pitkästä matkasta uuvahtanut kulkukoira käytti viimeiset voimansa raivoisaan haukkumyrskyyn:

– TÄSSÄ EI ANTEEKSIPYYNTÖ RIITÄ?! SINUN PITÄÄ VASTATA KYSYMYKSEEN MYÖS! HALUATKO OLLA KOIRANRUOKAA??

– Kiitti niinku kysymyksestä, mut esim en, siili vastasi.

– Ehkä ihan hyvä, maistut nimittäin ihan korvavaikulta, hengästynyt koira tuhahti.

– Anteeksi mitä sinä sanoit? Jesse kysyi ja tiputti paistinlastan järkytyksestä lattialle.

– Että tämä siili on aika pahan makuinen! koira toisti.

– Mi-mistä sinä sen ti-tiedät? Jesse änkytti kauhuissaan.

– Maistoin sitä aamulla, koira vastasi.

– ÄHÄKUTTI! siili hihkaisi. – Minua on jo maistettu. Game over!

Miljardööri heittäytyi lattialle ja veti kunnon itkupotkuraivarit:

– ÄÄIIITIIIIII! mies kiljui ja sätki menemään lattialla.

Viereisestä huoneesta saapui pieni mummeli äänettömän pierun hajun saattelemana.

– Sä oot hei piereskelly koko päivän, onks sun maha niinku iha kunnos? nakkisiili sanoi mummolle.

– Mitä sinä Jesse täällä taas kiukuttelet? mummeli kivahti.

– Toi koira pilasi unelmani! Jesse vinkui. – Se maistoi nakkisiiliä ensimmäisenä, EI OLE REILUA!

– Tämä on viimeinen pisara, sinusta tulee nyt kasvissyöjä! mummeli kivahti. – Jos et voi syödä uhanalaisia eläimiä ilman kiukuttelua, niin et syö sitten eläimiä ollenkaan!

– Okei okei, minä tottelen, Jesse mutisi ja päästi siilin vapaaksi.

Siili asteli ulos kartanon ovesta pelastuneena. Se tiesi myös, että muutkin nakkisiilit olivat turvassa, kun miljardööri ei enää etsinyt niitä. Se katsele korkean rakennuksen portailta eteensä aukenevaa maisemaa ja tiesi, että näin hieno maailma piti sisällään vaikka mitä seikkailuja **valitulle** nakkisiilille, jolla on superkuulo.

Sen siilinen se.